

Evangelí del diumenge de la setmana XX de durant l'any (B): l'Eucaristia, saviesa divina

Evangelí i comentari de
l'Evangelí del diumenge de la
setmana XX de durant l'any. «I
el pa que jo donaré és la meva
carn per a la vida del món».
L'Eucaristia és font de saviesa:
obre els nostres cors a Déu i ens
instrueix pel camí de la vida.

Evangelí (Jn 6, 51-58)

Jo soc el pa viu que ha baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. I el pa que jo donaré és la meva carn per a la vida del món. Llavors els jueus es posaren a discutir entre ells. Deien:

—Com pot donar-nos aquest la seva carn per a menjar?

Jesús els respongué:

—En veritat, en veritat us ho dic: si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no teniu vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang, té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. La meva carn és veritable menjar i la meva sang és veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang, està en mi, i jo, en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa que ha baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares.

Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.

Comentari a l'Evangelí

Les paraules de Jesús que ens recorda l'Evangelí de la Missa d'avui ens obren al misteri de la vida divina. La primera lectura ens ofereix una clau de comprensió per mitjà del llibre dels Proverbis: és la mateixa Saviesa la que, després d'haver construït casa seva, ha preparat un banquet, ha barrejat el vi, ha parat taula i ha convidat tothom a menjar i beure per entrar per camins de prudència i de vida (cf. *Pr* 9, 1-6). Vet aquí una introducció a un misteri que parla i que s'ofereix, ell mateix, com a aliment. Un misteri, l'amor diví, que s'explica a si mateix i que s'ofereix com a menjar i beure que ens

transforma en donar-nos la mateixa vida divina.

Des que venim a aquest món no deixem d'aprendre. Ens eduquen els pares, ens instrueixen a les institucions educatives, aprenem dels amics, obtenim experiència de la vida. Tot això és, d'una manera o altra, saviesa. Però només una Saviesa és capaç d'arribar a allò més recòndit del cor humà, només una Saviesa ens pot donar alguna cosa per ser, i no simplement alguna cosa per tenir: Crist mateix, que s'ha fet aliment perquè puguem divinitzar-nos i participar de la profunditat del seu amor. Aquesta saviesa ens instrueix des de dins, és mestra que ens enriqueix de manera humil i amagada. Però, podríem dir, totalment veritable, perquè només ella arriba al sagrari més íntim de la persona.

El Salm de la Missa d'avui ens recorda la promesa divina: «Veniu, fills meus, escolteu-me; us ensenyaré de venerar el Senyor. Qui és l'home que estima la vida, que vol viure temps i fruir de benestar? Guarda't la llengua del mal, que no diguin res de fals els teus llavis. Decanta't del mal i fes el bé, busca la pau, procura aconseguir-la» (Sl 34, 12-15).

L'Eucaristia ens instrueix no sols com a record del misteri pasqual, sinó que ens parla des del cor. Encara més, ens permet parlar amb Déu també a través de la nostra existència, del nostre treball ordinari, de les nostres relacions. I això precisament perquè, com a entrega de Cos i Sang, obre la nostra carn i el nostre esperit a l'enteniment i l'acceptació de la realitat profunda de les coses, de la missió de cuidar i governar tot allò creat, per fer-ne lloc de trobada amb Déu i estada de Déu amb els homes.

No podem fer el camí al qual el Senyor ens convida en crear-nos si no coneixem la meta ni les sendes que ens hi porten i les que ens desvien. Newman assenyala que amb el seu pecat Adam i Eva van tenir coneixement del bé i del mal, però que van obtenir aquest coneixement submergint-se en el mal. Només Déu coneix el mal sense submergir-s'hi, sense caure a les seves urpes. Crist, Saviesa de Déu, ens instrueix en els camins divins i també en els stratagemes del mal, sense necessitat de submergir-nos-hi. Només ens demana que el mengem, que ho acceptem com a font de vida, que ho desitgem, que dialoguem amb ell amb un diàleg de cor a cor^[1].

Diu sant Pau als d'Efes: «Mireu, doncs, atentament, com us heu de comportar: no sigueu insensats, sinó assenyats. Procureu de treure partit del moment present, perquè els temps que vivim són dolents. No

sigueu irreflexius: mireu de comprendre què vol el Senyor. No us embriagueu de vi, que això porta a la disbauxa: ompliu-vos més aviat de l'Esperit. Digueu tots junts salms, himnes i càntics de l'Esperit, cantant al Senyor i lloant-lo en el vostre cor. Doneu sempre gràcies per tot a Déu Pare en nom de nostre Senyor Jesucrist» (Ef 5, 15-20). Qui ens permet estar en vetlla? Qui ens ajuda a no deixar-nos enganyar per tants oferiments falsos? Qui ens dona les forces per no deixar de mirar la meta cap a la qual ens dirigim?

L'Eucaristia és vida perquè ens dona vida, com a aliment que és, i perquè, com a llei interior, llei de caritat, ens ajuda a aspirar a la Vida cada dia amb més intensitat i fermesa. A més, l'Eucaristia no només ens edifica per dins cadascun de nosaltres, sinó que edifica tota la humanitat, uneix les persones, *fa* l'Església, el Cos de Crist.

^[1] Cfr. J. H. Newman, *Sermons parroquials*, "La ignorancia del mal", ed. Encuentro, Madrid 2015.

Juan Luis Caballero / Photo:
shutterstock

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-xx-de-durant-
lany-b-leucaristia-saviesa-divina/](https://opusdei.org/ca/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-xx-de-durant-lany-b-leucaristia-saviesa-divina/)
(17/04/2025)